

Бѣхъ безпокоенъ цѣла нощъ; не ми бѣше възможно да заспѣхъ, и посрѣдъ толкози недоумѣнѣта не знаяхъ на какво да се рѣшихъ.

Станѣхъ отъ леглото си на разсѣмнуванѣе, и направихъ се на прозорецѣтъ, и се молихъ. Въ мѣчнитѣ случки трѣбува човѣкъ да влѣзе въ съобщенѣе съсъ Бога, да му слуша внушенїята, и да ги слѣдува.

Направихъ това. Слѣдъ едно дълго моленѣе се отдаличихъ отъ прозорецѣтъ, испѣдихъ отъ себе си комаритѣ, потрихъ си полека съсъ рѣка плюскитѣ, които ми бѣхъ направили, и се рѣшихъ: да обадихъ на Тремерело дѣто ме е страхъ да не би това взаимнописанѣе да стане за него убийственно; да го напуснѣхъ, ако се колебае; да го приема, ако не се оплаши.

Разхождахъ се додѣто чюхъ да тананѣка: *звѣнихъ, една котка ми мяуца, и ти ме галѣше.* Тремерело ми носеше кафето.

Обадихъ му съмнѣнѣето си, и не му скрихъ нищо отъ това което можеше да му вдѣхне страхъ. Намѣрихъ го сѣ якъ на мисълѣта *да послужи*, както казуваше, *на двама толкосъ свѣршени господари.* Това е то, което неможеше да се съгласи съсъ заешката му физиономїа и есъ името Тремерело, което му дадохми. Както и да е, постоянноствувахъ на рѣшенѣето си.

« Ще ви отстѣпѣхъ виното си, рекохъ му; донесете ми книгата, която ми е потрѣбна за това обстоятелство, и смѣтайте, че ако чюѣхъ да тракатъ ключоветѣ безъ пѣсенѣта ви, ще направѣхъ да исчезне завчѣяс сичко, което може да ви компрометира.

« — Рѣзгеле, на единъ листь книга; се ще ви давамъ колкото щѣте, и имамъ пѣлно повѣренѣе на благоразуменѣето ви.»